

Een reis door de ijstijd

Dawpee is verdwaald!

Auteur: Joyce Nienhuis.
Illustraties: Joyce Nienhuis.

Stuk kaart West-Europa uit de IJstijd.

*Map van Europa.

Hoofdstuk 1 Dawpee.

“Dawpee! Dawpeeee!

Kom op meisje, verzamel je spulletjes, we gaan zo op weg.” Dawpee kijkt naar haar moeder en trekt haar wenkbrauwen op. Ze was net zo fijn aan het spelen. Verbaasd kijkt ze rond in het kleine kamp waar ze woont met haar vader en moeder en kleine broertje.

Het is ongeveer 28.000 jaar voor Christus, we noemen dit ook wel de ‘Weichselen ijstijd’. Dit is de laatste ijstijd tot noch toe. Dawpee leeft op dit moment in een gebied, wat we nu Frankrijk noemen. In deze tijd leefden rendierjagers en verzamelaars. Zij trokken achter de dieren aan en joegen op rendieren en mammoeten.

Iedereen uit de stam van Dawpee is druk aan het rondlopen. Ze ziet hoe vader de huiden van hun tent netjes oprolt en vastbind tot een groot pakket. Moeder verzamelt al het voedsel in een grote mand. Ze heeft Dawpee’s kleine broertje in een doek op haar rug hangen. Dawpee steekt haar tong uit naar haar broertje die er hard om moet lachen.

Dawpee is altijd aan het dagdromen of aan het spelen met haar speelgoed. Maar het liefste speelt ze toch met haar kleine broertje Tangkee, ook al geeft ze het niet toe.

Dawpee loopt toch maar snel naar haar moeder toe.

“Hèhè, daar ben je,” zegt haar moeder. “We moeten nog van alles inpakken voor we weg kunnen”.

“Kijk eens Dawpee”, zegt moeder even later, “ik heb iets voor je.” Ze loopt naar de slaappleaats en haalt een buidel

tevoorschijn. "Deze heb ik voor je gemaakt van mammoethuid, dit noemen we leer." Dawpee bekijkt de leren buidel en ziet dat haar moeder het versierd heeft met kraaltjes en steentjes. "Hij is prachtig!", roept ze. Ze omhelst haar moeder stevig. Moeder aait Dawpee over haar hoofd. "Ga maar snel de rest van je spulletjes halen, we moeten zo gaan." Dan loopt ze naar andere vrouwen van de stam, die de voedselvoorraad controleren.

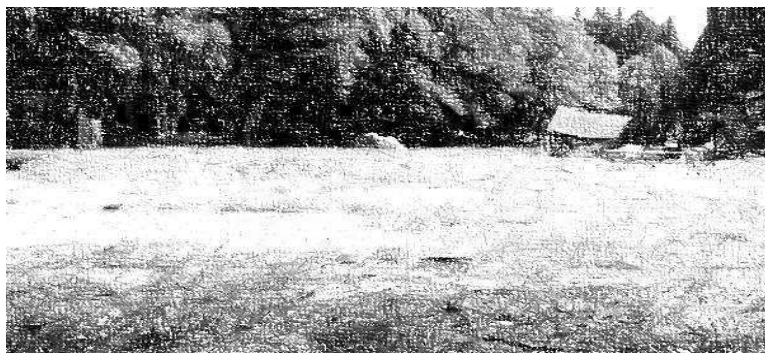
Dawpee pakt een ivoren kam op, die haar opa voor haar gemaakt heeft. Het is gemaakt van de slagtang van een mammoet en opa heeft het mooi versierd, door er met een geslepen stuk steen allerlei tekens in te snijden. Ze bestudeert de kam aandachtig en streelt met haar vingers over de vele tekens. "Hij is zo mooi", fluistert ze en dan kamt ze langzaam haar haren.

Dawpee pakt haar nieuwe buidel. Ze doet als eerste haar kam erin, Ze pakt nog snel wat gedroogd gras en een paar vuurstenen en stopt dit ook in haar buidel, want je weet maar nooit of je het nog nodig hebt tijdens zo'n lange reis. Ze verzamelt haar fluitje en spelletjes, en stopt ze in haar buidel. Ook pakt ze een lang stuk touw, gemaakt van mammoethaar en graait ze nog snel de grote bal van gedroogd gras voor haar broertje, Tangkee.

Ondertussen is pappa met een aantal andere mannen de huiden aan het verzamelen. Twee mannen pakken slagtangden om daar een soort hangmat van te maken voor de oude wijze man. En één om de huiden en het voedsel op te leggen. De vrouwen verzamelen al het eten en ook de vuurstenen die overal mee naartoe reizen. "Zo, alles is klaar voor vertrek," zegt pappa. Hij legt zijn arm om de schouders van mamma. "Ik zie jullie zo weer, ik ga vooraan lopen om de wilde beesten op afstand te

houden.” Snel loopt pappa naar drie andere mannen toe. “Zo, we kunnen gaan Dawpee, heb je jouw buideltje mee?”, vraagt mamma. “Ja mam”, zegt Dawpee zuchtend.

Onderweg vraagt Dawpee waarom ze weer weg gaan. Mama verteld hoe ze om de zoveel tijd verplaatsen om de mammoeten en rendieren te achtervolgen. Dawpee kijkt bedenkelijk en vraagt dan: “Waarom trekken de dieren dan weg, mama? Ze hebben het toch goed bij ons?” Ze denkt aan het rendierenjong wat ze verzorgd heeft toen het zijn moeder kwijt was en kijkt moeder vragend aan. Geduldig legt moeder uit dat per seizoen het aanbod van voedsel voor de dieren schaars wordt waardoor de dieren op zoek moeten naar nieuw en vers voedsel. Het kamp is afhankelijk van eten, dus gaan ze daar heen waar de dieren zijn. Ze lopen naar oma die ook al haar spullen verzameld heeft. Oma heeft een popje van gedroogd gras gemaakt voor Tangkee, zodat hij iets heeft om mee te spelen. Dan gaan ze naar de andere vrouwen die al in een lange rij achter de mannen staan te wachten. Langzaam komt de stoet in beweging en zijn ze op weg. Dawpee voelt vlinders in haar buik en pakt haar moeders hand stevig beet. Moeder kijkt haar glimlachend aan en knipoogt bemoedigend. De reis is begonnen.

* Dawpee met haar moeder en broertje Tangkee.